

Sfantul, preacuviosul parintele nostru

Daniil Sihastrul

CUVINTE DE FOLOS

An I - Nr. 2
23 noiembrie 2008

UN CUVANT PE SAPTAMANA

„Dragostea lui Dumnezeu pentru cel mai mare păcătos este mai mare decât dragostea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu”

(Parintele Arsenie Boca)

Cuvant al Parintelui Mihai-Andrei Aldea

Predica la „Intrarea în Biserica a Maicii Domnului”

Iubiți credincioși știm cu toții că astăzi este acest praznic mare al „Intrării în Biserică a Maicii Domnului”. Tot astăzi fiind ziua de vineri din săptămâna douăzeci și șasea după Pogorârea Duhului Sfânt s-a citit deasemenea din Evanghelia de la Luca, primul cuvânt pe care l-ați auzit și este de mare folos pentru că ne pune față în față două feluri de oameni cu totul deosebite: pe de o parte o avem pe Maica Domnului pe care o prăznuim astăzi și pe cei care merg pe aceeași cale pe care a mers și Ea. Dacă vă aduceți aminte, Evanghelia care s-a citit la Utrenie, atunci când a ajuns la Elisabeta, aceasta auzind glasul Mariei, prin lucrarea proorocului care era în ea s-a umplut și ea de Duhul Sfânt și practic a proorocit dându-și seama că cea care este înaintea ei, Maria, va naște pe Mântuitorul lumii. Și a zis că *"fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul"*. Dacă mărima Maicii Domnului este în primul rând legată de smerenie ca lucrare interioară, unul din cele mai importante rezultate ale smereniei este credința desăvârșită în Cuvântul lui Dumnezeu. Adică exact lucrul despre care vorbește Elisabeta. Că a crezut că se vor împlini întocmai cele spuse Ei de la Domnul. Și aici ajungem la o foarte mare problemă. Problema care îi făcea pe acești iudei despre care vorbea Hristos : cărturari, farisei și alții asemenea lor, să fie mereu muștrați și să stea mereu rău înaintea lui Dumnezeu. Spune Domnul nostru Iisus Hristos către acești iudei: *„Voi sunteți cei care vă faceți pe voi dreți înaintea oamenilor dar Dumnezeu cunoaște inimile voastre.”* Este aici o mare problemă pentru că sunt mulți cei care se lasă înșelați de aparențe. Dacă cineva vine și vorbește frumos, dacă cineva este amabil și este politicos, mulți cred că este și bun. Dar bun este numai Dumnezeu, iar dintre oameni se pot numi cu adevărat buni cei care sunt cu Dumnezeu. Pentru că la ce folosește o purtare politicoasă, un comportament amabil, o vorbă dulce, plăcută, atrăgătoare, dacă în spatele acestora se ascund poftă și patimi rele împotriva cărora cel care vine cu amabilitate și politețe nu luptă cu pe care și le satisface prin acele cuvinte? De ce-i certa Mântuitorul pe acești iudei? Pentru că făceau fapte bune pentru care erau lăudați de oameni? Nu de aceasta. Ci din cauză că dincolo de faptele bune pe care le făceau, în inimile lor stăteau o grămadă de poftă rele, iar acele fapte bune le făceau tocmai ca să-și satisfacă aceste poftă rele: pofta de a fi lăudați, pofta de a fi deasupra celorlalți, de-ai putea stăpâni, de-ai putea manevra și-așa mai departe.

„Să stăm bine” cum spune Sfântul Arhanghel Mihail, *"să stăm cu frică"* pentru că de multe ori cuvinte bune, cuvinte frumoase, pot veni chiar și din gura diavolului. Și-au venit nu o dată. Și când a căzut Eva, diavolul a venit cu cuvinte frumoase ca și când i-ar fi păsă de ea, ca și când ar fi vrut să o ajute și de fapt a adus asupra ei și asupra neamului omenesc toată nenorocirea care există de atunci și până la sfârșitul lumii.

Creștinul trebuie să fie treaz, trebuie să stea cu grijă dar nu poate lupta nici un om împotriva acestor amăgiri decât dacă este încredințat cu totul de Cuvântul lui Dumnezeu. Aici este deosebirea, aici este problema pentru că acești iudei făceau faptele legii, dar nu o făceau pentru credința legii, n-o făceau pentru că aveau cu adevărat încredere în făgăduințele lui Dumnezeu privind Mesia, privind mântuirea, privind toate lucrurile pe care Dumnezeu le promisese. Ci făceau aceste lucruri, aceste fapte din felurite socoteli și calcule meschine, lumești, fără de Dumnezeu și în felul acesta inimile lor erau murdare chiar dacă faptele lor păreau mărețe înaintea oamenilor.

De câte ori nu s-a întâmplat să vină înaintea oamenilor câte un conducător care să pară, să se dea că este drept, că este bun și de fapt în inima lui el ascunde foarte multe lucruri rele care s-au văzut de multe ori prea târziu ca oamenii să mai poată schimba ceva? De foarte multe ori s-a întâmplat. Dar de câte ori nu ni se întâmplă nouă să facem fapte care par bune înaintea oamenilor dar pe care de fapt le facem ca să fim laudați, ca să dăm bine, ca să pară că suntem mai buni decât suntem. Așa ceva, asemenea umbră nu a existat în sufletul Maicii Domnului pentru că Măicuța Domnului a crezut întocmai în Cuvântul lui Dumnezeu, totdeauna, în fiecare clipă, de când a fost mică și până dincolo de sfârșitul vieții Ei, a fost cu deplină încredințare în Cuvântul lui Dumnezeu. Totdeauna, neîncetat. Acest lucru îl spune de fapt Mântuitorul : „*Fericiți sunt cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc pe el.*” Această păzire a Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie nu doar în fața noastră, pentru că trebuie să fie și în față, dar trebuie să fie și în inima noastră.

La recensămintele din trecut, 86%-87 % din populație s-au declarat a fi ortodocși. Dar din acești 86 sau 87 %, din aceste 18 milioane de oameni care s-au declarat ortodocși, dacă întrebăm ce înseamnă ortodoxia, care este învățătura ortodoxă, aproape nimeni nu va ști ce să răspundă, aproape nimeni nu va ști cum și în ce fel să răspundă. Foarte, foarte puțini știu ce înseamnă învățătura ortodoxă, care este Legea Lui Dumnezeu așa cum o păzește Biserica ortodoxă de la începuturi și până astăzi.

Prin ce anume ne păstrăm demnitatea noastră de creștini și prin ce ne-o pierdem, prin ce anume suntem bine înaintea lui Dumnezeu și prin ce anume rușinăm numele lui Dumnezeu. Nu se cunosc toate acestea și chiar de s-au auzit, se uită, se pierd. Atunci când vorbeau nu numai Sfântul Ioan Gură de Aur sau Vasile cel Mare dar și nenumărați alți părinți din creștinismul primelor secole, știți cât dura o predică? Cum facem noi aicea o predică de 10-15 minute, că dacă e de 20 de minute deja lumea începe să adoarmă? Deci cât dura o predică în acele vremuri știți? Dura două-trei ore și de multe ori când părintele întrerupea predica, o termina ca să continue Liturghia, oamenii începeau să facă tulburare în Biserică, că vroiau să mai asculte, vroiau să mai învețe. Pentru că ei credeau în inima lor, acest lucru pe care noi l-am auzit dar nu-l credem cu adevărat. Ei credeau în inima lor că într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu este viață și este mântuire și despărțirea de Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă moarte și prăbușire și voiau să aibe Cuvântul lui Dumnezeu în inima lor. Voiau să asculte cât mai mult ca să poată păstra cât mai mult în inima lor atunci când ieșeau din Biserică și se înfruntau cu valurile lumii păgâne în mijlocul căreia ei creștinii trăiau. Era un fapt. Această credință în inima lor, aceasta siguranță că într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă viață și că trebuie să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu cât mai mult ca să-ți hrănești sufletul cu el și să te cureți de cuvintele morții pe care vrând sau nevrând oricum le auzi atunci când ieși din Biserică. Este cu neputință un om să iasă afară din Biserică și să stea patru ore cu diferite treburi la piață sau la servicii sau în altă parte să nu audă înjurături sau blesteme, bârfe, judecări asupra celorlalți, blasfemii și tot felul de alte lucruri distrugătoare. Cu ce se apără el? Care este îngrădirea sufletului lui? Harul de la sfintele slujbe și Cuvântul lui Dumnezeu din inima lui. Dar cât este în inima noastră din Cuvântul lui Dumnezeu? Atunci când o laudăm pe Măicuța Domnului, cei mai mulți ca să fim sinceri astăzi înaintea Lui Dumnezeu, o laudăm pentru că știm că ne ajută, este grabnic ajutătoare. Așa cum am și cântat : „*Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumire Îți aducem Ție.*” Dar câți dintre noi ne uităm la Ea ca o învățătoare ca o povățuitoare a noastră? Pentru că ar trebui să ne

aducem aminte că Măicuța Domnului este Maica neamului omenesc. Atunci când Mântuitorul era pe cruce, a încredințat neamul omenesc Maicii Domnului și pe Maica Domnului a încredințat-o neamului omenesc prin mijlocirea lui Ioan care a fost pildă atunci pentru tot neamul creștinesc.

Ori dacă ai o maică pe care o respecti, nu-ți este oare ea și învățătoare, povățuitoare? Oare mama nu-și învață copiii? Dar cât învață copiii lui Hristos de la Măicuța Domnului? Dacă Maica Domnului a fost vrednică să-L crească pe Hristos oare este nevrednică în a ne crește pe noi? Dacă a putut fi rânduită de Dumnezeu ca povățuitoare a lui Hristos atunci când Acesta era copil, oare nu este vrednică să fie povățuitoarea noastră? Eu cred că dimpotrivă. Este vrednică! Și ar trebui ca ochii inimii noastre să fie ațintiți către Ea nu doar pentru a-I cere ajutorul atunci când avem un necaz sau atunci când ne este teamă că am putea să avem necazuri ci să Îi cerem ajutorul totdeauna, ca să stăm bine înaintea lui Dumnezeu. Ca să fie Cuvântul lui Dumnezeu în inima noastră precum a fost totdeauna Cuvântul lui Dumnezeu în inima Ei. Este un lucru foarte însemnat și este un lucru pe care nu-l facem. Uitați-vă cu câtă ușurință renunțăm la Cuvântul lui Dumnezeu. Cât de repede ne lăsăm distrași, cât de repede pierdem acest Cuvânt al lui Dumnezeu din inima noastră. Sunt niște lucruri la care trebuie să ne gândim cu toată sinceritatea pentru că mântuirea noastră nu este un joc de noroc, nu este ceva ieftin pe care să ne permitem să-l jucăm la loterie: „- E, poate mă mântuiesc poate nu, o să văd eu dincolo.” Păi dincolo nu prea mai ai ce să vezi decât rezultatul final. Ori, ori. Și-atunci dacă avem un pic de conștiință, de gândire conștientă, nu putem să renunțăm așa la mântuirea noastră, hai să jucăm la jocuri de noroc. Am mai spus și altă dată: dacă într-un pistol din acela ca în filmele cu cowboy cu butoiașe am pune 3 gloanțe și am lăsa 3 lăcașuri să rămână libere, am învărti butoiul să nu știm ce e pe țevă nu am avea curaj să ducem țeava la cap și să tragem. Deși sunt 50% șanse să scăpăm! Dar n-am avea curaj să facem gestul ăsta. În schimb îndrăznim să ne jucăm cu mântuirea noastră. Și nu este vorba de o clipă în care mori, este vorba de a muri clipă de clipă toată veșnicia pentru că asta înseamnă moartea veșnică sau iadul: ceva ce nu se sfârșește niciodată. Deci cât de mare este această lecție: „*Fericiți sunt cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și Îl păzesc pe El.*” De ce a spus Mântuitorul aceste cuvinte și de ce Duhul Sfânt prin sfinții părinți a rânduit să se citească astăzi această Evanghelie și ori de câte ori este un praznic mare al Maicii Domnului? De ce? Oare nu există altă laudă în afară de această femeie din popor care simplu și popular exprimându-se zice: „*Fericit este pântecul care Te-a purtat și sânii la care ai supt.*” Adică fericită este mama pe care ai avut-o. Oare nu existau alte cuvinte de laudă către Maica Domnului care să fie puse la Liturghie?

De ce aceste cuvinte de slavă extraordinar de frumoase pe care le spune Elisabeta și această proorocie a Maicii Domnului se citesc la Utrenie, când zice Elisabeta: „*Bindecuvântată ești între femei și bindecuvântat este rodul pântecului tău și de unde cinstea aceasta pentru mine să vină la mine Maica Domnului?*” Vedeți ce cuvinte frumoase pline de Slavă dar sunt puse la Utrenie nu la Liturghie. Sunt considerate mai puțin importante acestea decât acest cuvânt : „*Fericiți sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc pe El.*” De ce sunt considerate acestea mai însemnate, mai mari decât celelalte? Pentru că Maica Domnului a fost mărită, fiindcă în smerenia desăvârșită pe care a avut-o a păzit Cuvântul lui Dumnezeu, l-a ascultat, l-a crezut în întregime și l-a aplicat în întregime, mai mult decât stă în puterile omenești să fie aplicat Cuvântul Lui Dumnezeu și Harul Lui Dumnezeu a fost peste Ea și a ajutat-o acolo unde puterile

omenești se sfârșesc. Or din această ascultare desăvârșită de Dumnezeu izvorăște toată cinstea Maicii Domnului, totodată este cea mai mare lecție pe care Maica Domnului ne-o dă nouă, copiii Ei: **să ascultăm desăvârșit de Dumnezeu. Să ascultăm desăvârșit de Dumnezeu:** aceasta este cea mai mare fericire. Toate Fericirile pe care le citim în Sfânta Scriptură de fapt izvorăsc din aceasta. Când zice „*Fericiți cei milostivi*” sau „*Fericiți făcătorii de pace*”, sau orice altă fericire. Păi toate acestea sunt porunci Dumnezeiești pe care le-implinește cineva. Deci cu adevărat fericiți sunt cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și Îl păzesc pe El. Aceasta este lecția cea mai mare și dacă vrem să câștigăm mântuirea, dacă vrem ca sufletul nostru să fie acolo în ceruri unde s-au dus și Maica Domnului și toți ceilalți care au ascultat de Dumnezeu, avem o singură cale: să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și să Îl păzim pe El. Lucrul pare limpede, cuvântul pare încheiat dar nu este așa. Mă-ntorc și întreb din nou cu durere, același lucru pe care l-am întrebat mai devreme: din 87% ortodocși români, din peste 18 milioane de ortodocși, câți cunosc Cuvântul lui Dumnezeu? Câți au citit destul de mult în catehismul ortodox, ca să poată să răspundă la niște întrebări simple despre credința ortodoxă? Câți știu Crezul și pot să explice mărturisirea aceasta de credință care este Crezul ortodox? Măcar atât. Lucru pe care pe vremuri, orice creștin de 5-6 ani putea să-l facă. Câți dintre maturii noștri, adulții noștri pot să spună Crezul pe de rost și pe urmă cuvânt cu cuvânt să lămurească pe cineva ce înseamnă? Că poate vine un musulman sau poate vine un budist și ne întreabă: ce religie ai? Creștin.

Și care este credința ortodoxă? Spune-mi-o și mie ca să știu în ce crezi tu poate vreau și eu să mă botez. Și în clipa aceea creștinul nostru ar rămâne cu gura căscată și în cel mai bun caz dacă și-ar aduce aminte că mai există Biserica și preot ar spune: Știi... uite e acolo o Biserică du-te și întreabă pe părintele ca eu habar n-am. Și vine această întrebare pe care mi-a pus-o un musulman acum câțiva ani: „-Părinte, dar în ce cred românii? Că eu n-am întâlnit vreunul care să știe-n ce crede.” Era un musulman care mi-a făcut această observație și am spus: „-Adevărat grăiești! Foarte mulți nu știu în ce cred chiar dacă își dau un nume sau altul religios.” Să știți că acest lucru nu se întâmplă numai cu ortodocșii. Mulți dintre iehoviști sau dintre adventiști sau dintre românii musulmani sau dintre românii comuniști, ateii, habar n-au în ce cred. Am întâlnit oameni convinși cât este de minunat comunismul, care nu citiseră nici măcar o carte de teorie comunistă, de învățătura comunistă. Este o boală pe care nu o au numai românii care își spun ortodocși. O au românii și din alte „declarații de credință”, să spunem așa, dar nu ne privește pe noi ce fac aceia de vreme ce nu sunt ortodocși. Însă pe noi ne privește, că noi cei care ne spunem ortodocși nu știm care este învățătura de credință ortodoxă. Și dacă întrebi pe un om care își zice ortodox, cum este Dumnezeu, nu știe să-ți explice. Nici măcar atât cât ne-a descoperit Dumnezeu că pe Dumnezeu în ființă nu-L cunoaște nimeni, dar Dumnezeu despre El Însuși ne-a descoperit niște lucruri care sunt în Crez și pe care spre rușinea noastră nu le știm. Și-atunci dacă este limpede acest lucru pe care L-a spus Hristos: „*Fericiți sunt cei care ascultă Cuvântul Lui Dumnezeu și Îl păzesc pe El.*”, - întreabă această întrebare dureroasă pentru toți preoții și pentru toți duhovnicii din România – cum se vor mântui credincioșii noștri care n-au cum s-asculte de Cuvântul lui Dumnezeu și să-L păzească pentru că nu-L cunosc? Cum vor putea să fie fericiți? Adică să intre în fericirea lui Dumnezeu? Cum? Că nu cunosc. Și degeaba te rogi și degeaba ai canoane. Citiți cărți creștine! Citiți-le! Se dau canoane și le citește omul eventual pe sărite și eventual îți spune: „-Am citit dar nu mai știu ce.” Și-atunci mai citești o dată, de două

ori, de cinci ori, până când o-nveți. Dacă nu ai reușit să îți minte înseamnă că este o ispită de la cel rău, e ceva care ți-a întunecat sufletul care ți-a întunecat mintea. Cum poți să stai liniștit fără a cunoaște învățătura lui Dumnezeu? Cum se poate ca oameni ajunși la 80 la 90 de ani, peste 90 de ani să nu fi citit niciodată Sfânta Scriptură și să stea foarte liniștiți? Că ei sunt bine înaintea lui Dumnezeu. Păi nici măcar nu știi ce înseamnă Dumnezeu. De unde știi dacă esti bine înaintea lui Dumnezeu?

Că nu cunoști nimic despre Dumnezeu, despre voia lui Dumnezeu, despre Legea Lui Dumnezeu, nimic.

Măicuța Domnului ne-a atras atenția prin toată viața Ei. Vedeți cum Măicuța Domnului din smerenie nu a făcut nici o minune d-asta spectaculoasă. Să știți că putea să facă foarte multe minuni încă în viață fiind. Le-a făcut după ce-a plecat de aici dar Ea în viață fiind ar fi putut și să-nvie morți și să vindece pe bolnavi, să facă o grămadă de minuni dar i-a lăsat pe alții să facă această lucrare, tocmai pentru ca Ea să nu fie considerată mai mare decât este cum încearcă unele religii din acestea așa-zis creștine să O transforme într-un fel de zeitate, și pentru ca pe de altă parte să ne dea această lecție a ascultării desăvârșite de Dumnezeu. A smereniei. Iar smerenia, repet, cuprinde ascultare desăvârșită de Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ca să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-L cunoaștem. Nu știu cum și-n ce fel aș putea să repet aceste cuvinte ca să-nțelegem cât de mare este sarbatoarea noastră. Vine moartea, vine sfârșitul pentru fiecare dintre noi. Toate vremurile trec. A trecut perioada interbelică, a venit al doilea război mondial, a venit comunismul, a trecut comunismul, a venit toată epoca asta de tranziție din '89 și până în 2008, a trecut. Nu numai că am intrat în Uniunea Europeană. Deci s-au încheiat niște etape istorice ca multe din istoria Țării Românești dar acum cu această mare criză intrăm într-o nouă etapă istorică și noi mergem cu ochii închiși, nu ne trezim, nu deschidem. Am văzut în țară în aceste zile aceeași, să spunem, adormire sufletească pe care de multe ori nu o vedeam și care mi-aș dori din tot sufletul să se schimbe într-o trezire sufletească. Ca să nu mai sune glasurile sfinților în pustiu. Avem sfinți în țară în viață, avem sfinți care au murit mai de curând. Ar trebui să fim plini de dragoste față de ei, plini de respect, să-i cinstim, să-i ascultăm, să să le urmăm cuvântul, să avem demnitate de creștini. Pentru că dacă ne uităm la Măicuța Domnului vedem că a fost smerită, ascultătoare și plină de demnitate. Sunt lucruri pe care trebuie și noi să le câștigăm. Aș vrea să-ncercăm o clipă să plecăm cu sinceritate, acum, genunchii inimilor noastre înaintea Măicuței Domnului și s-o rugăm să ne-ajute să învățăm cu adevărat de la Ea și să mergem exact pe aceeași cale pe care și Ea a mers.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

(Bucuresti - 21.noiembrie.2008)

SFINȚII DE LÂNGĂ NOI

Cuviosul Antonie de la Iezerul Vâlcea (1627-1719), prăznuit pe 23 Noiembrie

Iubitori de desavârșire spirituală, sihaștrii au populat ținuturile retrase de frământările lumii, dar clocotitoare de cele duhovnicești, încă din secolele primare ale creștinismului.

Un asemenea loc de Rugăciune în liniște se află și la poalele munților Căpățâanii, la câțiva kilometri de Olănești, la Schitul Iezer - Vâlcea. Pe malul stâng al pârâului Cheia, se află oaza binecuvantată unde s-a nevoit și Cuviosul Antonie.

Cuviosul Antonie era la statură maruțel și puțin gârbov spre bătrânețe. Barba deasă și albă, vesel la căutătură, iute la fire, dar grabnic iertător. Machedon venit din Grecia, a ajuns la Vâlcea, s-a căsătorit și a trăit alături de familie până la 64 de ani. Brusc, a prins drag de singurătate, a renunțat la toate dulcelețurile vieții și, după un scurt popas la mănăstirea Sărăcinesti, a ales pustiul muntelui, al Builei. A stat în sihăstrie 28 ani și a trăit în total 92 ani.

Acest fericit părinte Antonie a trăit pe vremea blagocestivului domn Matei Basarab și a Sf. Martir Constantin Brâncoveanu. Un timp s-a ocupat cu negoțul, ca apoi, lăsându-l, a ales "neguțătoria cea sufletească". Renunțând la desfătarea lumii acesteia, a îmbrățișat viața monahală, în prea frumoasa pustie a Iezerului din ținuturile Vâlcei. Atât de nebiruit s-a arătat Cuviosul Antonie din început către osteneala și asprimea călugărească, încât urma Domnului, împreună răstignindu-se, de bună voie. Fericitul Antonie părea astfel a fi nematerialnic și fără de trup.

Dorind să sporească nevoițele monahicești, a cerut blagoslovenie Episcopului locului, Ilarion, să meargă la Sf. Munte Athos. Acesta, cunoscând că este monah îmbunătățit și de mare folos multora, l-a sfătuit să renunțe. Și întorcându-se Cuviosul Antonie la Schitul Iezer, se umple de râvnă pentru repararea Bisericii și a clădirilor din jur. Apoi învățat de Dumnezeiescul Dor, iese mai sus de Schit, într-o frumoasă poieniță, unde era și o peștera. Aici își sapă și un mic Paraclis, în care începe nevoița unei Rugăciuni neîncetate, până la sfârșitul vieții sale pământești. Cine poate spune privegherile de toată noaptea, cât și alte osteneli sihăstrești, ca postirile, plecarea genunchilor?... Urătorul de oameni, diavolul, i-a adus multe ispite și supărări, dar pe toate le-a biruit Cuviosul - cu Darul Lui Dumnezeu. Pentru o și mai aspră nevoiță, purta și un brâu de lanțuri de fier. Hrana sa era după ceasul al nouălea, pâine și apă. Vin și alte băuturi, nu folosea niciodată. Nu dormea pe pat, ci rezemat puțin, ca odihnă a multor osteneli. Tot timpul era în Rugăciune cu lacrimi fierbinți. Îmbrăcămintea o avea simplă și numai cea de trebuință.

Cu Harul lui Dumnezeu cunoscându-și sfârșitul vieții acestei lumi, a chemat pe ucenicul său, Ieromonahul Nicolae, cu patruzeci de zile înainte, spunându-i în taină: „Sfârșitul mi s-a apropiat. După mutarea mea la cele veșnice, să pui trupul meu în groapa ce am săpat-o la ușa Peșterii”. Și după alte cuvinte de învățătură, s-a odihnit întru Domnul.

După îngroparea Cuviosului, s-a arătat de mai multe ori în vis ucenicilor săi, ca fiind în Biserică și cu o Cruce Stralucitoare la piept. Ucenicului sau celui mai apropiat i s-a arătat de asemenea zicându-i: "nu te întrista pentru ducerea mea din aceasta lume, ci mai mult bucură-te ca sunt la odihnă veșnică. De aici mă voi Ruga pururea pentru voi". Mutarea sa a fost la anul 1719, luna noiembrie 23, ceasul al nouălea din zi.

Ca izvorul tămăduitor din preajmă, minunile lui Antonie ies la lumină neconținut. În zece ani, de când e ghid la mănăstire, maica Antonia a văzut multe din ele. O bătrână din Pitești și-a recăpătat vederea, doar atingându-se de icoana Sfântului. O altă femeie a intrat în biserică și, ridicând în brațe copilul, l-a închinat la altar și a strigat fericită, să audă toți credincioșii: "Acesta este darul Sfântului Antonie - dragostea și lumina ochilor mei". Un tânăr bolnav de epilepsie s-a vindecat la raclă, în timp ce un preot din Drăgășani, nevolnic de piciorul drept, a urcat cu multă greutate la peșteră și, după ce s-a rugat acolo, s-a întors acasă singur, nesprijinit de nimeni.

La vreme de cumpănă sau boală mai grea, maica Antonia, deopotrivă cu celelalte surori, merge în Poiana Sfântului, se roagă la mormânt și ajutorul nu întârzie nicio clipă să apară. Odată s-a întâmplat ca mănăstirea să rămână fără nici un ban, în chiar toiul lucrărilor de refacere a bisericii. Deja începuseră zilele ploioase de toamnă și, fără acoperiș, bisericuța risca să se ruineze cu totul. A fost de ajuns o singura rugăciune făcută de întreaga obște la peștera Sfântului, și a doua zi, niște negustori aromâni din Grecia au venit să ofere mănăstirii toți banii de care era nevoie pentru reparații. Intrând în vorbă cu ei, maica Antonia va afla cu uimire că negustorii nu știau nimic despre mănăstire, că se abătuseră din drumul lor ca din întâmplare, împinși de un îndemn nedeslușit. Erau originari din Ianina, chiar locul de naștere al Sfântului, și el de obârșie aromână.

Sfinte Preacuvioase Părinte Antonie, roagă pe Bunul Dumnezeu să ne daruiască și nouă Pace și mare Milă.

(Dupa un material al Pr-lui GHERASIM, Episcop al Eparhiei Ramnicului)

CUNOAȘTEȚI ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR?

Episcop Vicar – Prea Sfințitul Varsanufie Prahoveanul

În ierarhia bisericească, Episcopul Vicar (lat. **vicarius**; fr. **vicaire**) are rolul de a ține locul Prea Fericitului Părinte Patriarh atunci când acesta îl desemnează pentru acest lucru.

În Biserica Ortodoxă Română, acest rang îl deține Prea Sfințitul Varsanufie, care s-a născut la 21 ianuarie 1968 în București. A absolvit Seminarul Teologic de la Mănăstirea Radu Vodă în anul 1990, în același an devenind student al Facultății de Teologie din București.

A înființat cercuri pedagogice și cabinete de religie pe care le-a dotat cu carti și publicații religioase. Între anii 1990-1998 a fost profesor de religie la școlile generale nr. 206 și 101 din București. A organizat pelerinaje cu elevii la mănăstiri și biserici din țară și a editat revista pentru copii „Floarea Darurilor”. A participat cu comunicări și referate la conferințe și simpozioane privind metodică predării religiei în școală și tot atunci a scris și primele opere literare – piese în versuri pentru seări școlare.

În primăvara anului 1998 este închinoviat și tuns în monahism la Mănăstirea Slănic din Eparhia Argeșului și Muscelului. În vara aceluiași an este încadrat profesor la Seminarul Teologic din București, unde este hirotonic ierodiacon și ieromonah. Când se reînființează Mănăstirea Radu Vodă – în anul 1998 – este numit stareț al așezământului și apoi exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Bucureștilor. În anul 2000 este numit protosinghel.

În ședința din 4 iulie 2001 Sfântul Sinod a aprobat ridicarea lui la treapta arhieriei și alegerea în cel de-al doilea post nou înființat la Arhiepiscopia Bucureștilor. A fost hirotonit arhieru la 30 septembrie 2001.

În prezent, Prea Sfinția sa slujește în continuare la Mănăstirea Radu Vodă, deși nu mai este stareț al ei. De asemenea mai slujește la Mănăstirea Sfântul Antim din București și ocazional la Patriarhie.

ORTODOXIE ȘI SOCIETATE

Suferința este realitatea condiției umane și începutul adevăratei vieți duhovnicești"

(Pr. Serafim Rose)

„350.000 Euro = Solidaritatea a 350.000 oameni”

„NICIODATA NU VEI PUTEA FACE NIMIC” - cuvinte ce mi-au marcat copilăria, dintr-un singur motiv: eram altfel - aveam o dizabilitate fizică. Aceasta este mentalitatea unora în România și acum, după 40 de ani, când noțiuni de genul: autonomie, viață independentă, integrare socială sunt considerate doar ca „proiecte de viitor”.

Însă eu și alții ca mine VREM ACUM ! Pentru că peste alți 10, 20, 30 de ani ar fi mult prea târziu. NOI NU MAI AVEM TIMP SĂ AȘTEPTĂM.

Am prieteni, membri IHTIS, care spun: NE ESTE DOR SĂ VEDEM CUM ARĂTĂ IARBA, NU AM MAI IESIT DIN CASĂ DE 5, 10, 20 DE ANI.

Așa mi-am conturat idealul: ceea ce vreau și știu să fac nu este un NIMIC (nimicul este exact ceea ce mi s-a spus, în copilărie că nu-l voi putea face niciodată). Tocmai pentru că am înțeles aceasta, mi-am canalizat întreaga atenție spre CEVA.

CEVA ce în România nu există: UN CENTRU DE VIAȚĂ INDEPENDENTĂ.

Un centru de viață independentă nu este un spital sau un azil - cum mulți confundă - ci un asezământ în care se urmărește adaptarea tuturor obiectelor și descoperirea metodelor cu ajutorul cărora tânărul cu dizabilități fizice să dobândească noi deprinderi și abilități, care să îl facă autonom, să îi sporească gradul de independență și, astfel, să se integreze social.

Cadrul legal EXISTĂ. Terenul aferent acestei construcții EXISTĂ (este al familiei mele, în județul Botoșani, îl donăm asociației pentru construcția Centrului de Viață Independentă). Proiectul clădirii EXISTĂ. Echipa de proiect și beneficiarii EXISTĂ.

Ceea ce ne lipsește sunt banii pentru construcție. 350.000 EUR sunt o sumă importantă și greu de obținut, dar sper că solidaritatea a 350.000 de oameni să îl facă pe „nu se poate” să fie posibil.

Ce putem face?

EU – îmi dedic timpul pentru a reprezenta interesele semenilor mei care își petrec viața în caruciorul cu roțile.

DV – puteți face multe...doar să vreți să ne sprijiniți!

1. Puteți dona un euro (contravaloarea în lei) în contul IHTIS:

RO84RNCB1760000043500001 – deschis la B.C.R. – Agenția Dorohoi,

2. Puteți suna prin TELEDON din rețeaua Romtelecom la numărul 0900900081,

3. Puteți promova pe blogul dv sau puteți trimite prietenilor, spotul care v-a adus pe blogul nostru!

3. Puteți transmite mesajul campaniei noastre tuturor cunoscuților dvs!

Noi toți, împreună, putem realiza un Centru de Viață Independentă, un proiect ambițios care va duce la îndeplinirea a trei prevederi legislative de importanță majoră în viața mea și a semenilor mei cu dizabilități fizice:

- AUTONOMIE;

- VIAȚĂ INDEPENDENTĂ;

- INTEGRARE SOCIALĂ.

350.000 Euro = Solidaritatea a 350.000 oameni.

Acesta este proiectul viitorului Centru de Viata Independenta:

350.000 de oameni pot transforma un vis frumos într-o realitate minunata, DONAND UN EURO PENTRU IHTIS.

Speram sa va numarati printre ei si va multumim pentru sprijin!

Pentru detalii accesati: <http://asociatia-ihtis.ro>.

Michi Mihaescu - initiator & coordonator proiect

POEZII PENTRU SUFLET

Întrebare

Adâncă-i noaptea, orele profunde...
Gemând, spre raftul cărților mă-ndrum
și-ntreb în șoaptă fiecă volum:
-Tu ești? Și cartea fuge și se-ascunde.

Plângând, întreb portretul ei acum:
-Tu ești? Și nici iubita nu-mi răspunde.
Îmi umplu cupa-n vin să mă scufunde,
întreb: -Tu ești? Și cupa piere-n fum.

Și-ntreb și spada mea: -Tu ești? Și tace.
Și, cum mă prăbușesc în jilț, înfrânt,
din zid o umbră albă se desface...

Mă-ntorc spre ea cu sânge în cuvânt
și-n ochii lui Iisus e numai pace.
Întreb: -Tu ești? Și umbra spune: -Sunt.

(Radu Gyr)

Radu Demetrescu-Gyr s-a născut în anul 1905 la Câmpulung-Muscel. Licențiat în Litere, a debutat în anul 1924 odată cu apariția volumului *Liniști de schituri*, volum care s-a bucurat de o mare apreciere, atât în rândul publicului cât și al criticii românești.

După detenția de sub regimul lui Carol al II-lea este închis și de Antonescu, apoi este eliberat și trimis spre „reabilitare“ în batalioanele de la Sărata. În 1945, regimul comunist îl încadrează în „lotul ziariștilor“ și îl condamnă la 12 ani. Revine acasă în 1956, dar după doi ani este din nou arestat și condamnat la moarte pentru poezia *Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!* Sub regimul comunist a executat aproape 16 ani de detenție.

A suferit chinuri inimaginabile în închisoarea Aiud, cu un regim de celulă aspră. Bolnav grav, cu un prolaps rectal gangrenat, cu hepatită, infiltrat pulmonar TBC, hemofilic, i s-a refuzat orice ajutor medical.

Cărturarul Radu Gyr a lăsat în urmă o opera bogată, căreia i se alătură o mulțime de studii și eseuri critice răspândite în periodicele românești de-a lungul anilor.

A trecut în veșnicie în anul 1975 (28.04).

FILMUL SAPTAMANII

Crash (2004)

Regie: Paul Haggis

Nota IMDB: 8.1 din 10

Los Angeles-ul zilelor noastre. Oameni diferiți, cu vieți diferite, trăiesc în același oraș intersectându-se unii cu alții în cele mai diverse situații de viață. Întâlnirea nu naște însă și apropiere umană. Relațiile se mențin reci, distante, dominate de gânduri și preocupări meschine. Mai presus de toate acestea este însă judecata. Judecata pe care oamenii o fac unii despre ceilalți, tiparul în care trebuie să se înscrie celălalt doar pentru ca așa vrem și gândim noi.

Doi negrii filosofează despre rasism, despre cât de nedreptățiți sunt ei într-o lume a albilor, parcă vrând să se încurajeze și să-și îndreptățească jaful pe care tocmai urmează să-l comită. Un politician, victimă jafului, este preocupat numai de efectul electoral pe care îl va avea în mass-media faptul că a fost jefuit de doi negri, lăsând să treacă neobservată drama celei de lângă el, a soției lui. Doi polițiști, dintre care unul pare rasist, se ceartă. Cel care dorește să ia partea binelui ajunge până la urmă să comită un abuz mult mai grav decât cel care, nu-i așa, a comis crima impardonabilă de a nu accepta dictatura minorităților. Un iranian, băgat de ignoranți în aceeași oală cu arabii, încearcă să-și păstreze demnitatea și să-și apere drepturile, fără discernământ însă. Exagerarea îl va duce în pragul unei greșeli cumplite. Toate acestea într-o rețea complicată de legături din care în final putem vedea foarte clar un lucru: nu judeca pentru a nu fi și tu la rândul tău judecat. Oamenii nu sunt ceea ce par. Majoritatea părerilor pe care ni le facem unii despre ceilalți nu sunt decât rodul prejudecăților combinate cu răutatea noastră și dorința de a ne considera mai buni decât ceilalți.

Un film premiat cu Oscar, fără happy-end, dar care prezintă până la capăt o realitate dură, pe care o trăim din ce în ce mai mulți dintre noi: viața dezumanizantă într-o mare metropolă a lumii.

EVENIMENTELE SAPTAMANII

23 – 30 noiembrie 2008:

- 23 noiembrie: Cuv. Antonie de la Iezeru-Vâlcea (sfânt român)
- 24-30 noiembrie: Festivalul Internațional al Filmului Studentesc FFEST 2008
- Marți, 25 noiembrie Serile Filocalice - P.S.Ciprian, tema: **“Cum ne vede Dumnezeu - frumusețea nestinsă din om”**, ora 18, Aula Magna a Facultății de Drept.
- 25 M Sf. Mare Muceniță Ecaterina; Sf. Mare Mucenic Mercurie
- Joi, 27 noiembrie, ora 19.00 Teatrul Notara: „Titanic Vals”
ora 19:30, sala Rapsodia VIS , one man show, Dan Puric
- 27 noiembrie – 30 decembrie: Expoziția “Marea Unire” la Muzeul Național de Istorie a României
- Vineri 28 noiembrie : in 1989 pleca la Domnul părintele nostru **Arsenie Boca**
- Duminica 30 noiembrie: **Sf. Apostol Andrei, cel întâi chemat, ocrotitorul României**
- Serile Filocalice: Pr Teofil Părăian – „Despre curaj și smerenie” ora 18, Aula Magna a Facultății de Drept.
- Până pe 11 decembrie „Festivalul Uniunii Teatrelor Din Europa”, Teatrul Bulandra
- Dezlegări la pește: Sâmbătă și Duminică

ANUNTURI

In cadrul ACESDS exista proiectul de organizare cursuri diverse, seri filocalice (intalniri de discutii cu vizionari de filme si documentare, auditi conferinte, lectura, etc).

Deasemenea vor fi organizate pelerinaje, vizite sociale, excursii, s.a.

Pentru propuneri si inscrieri va rugam sa ne scrieti la adresa de e-mail:

cuvintedefolos@gmail.com sau sa ne contactati duminica, dupa Sfanta Liturghie, la pangarul Bisericii Sfantul Daniil Sihastrul din str. Covasna nr. 23-25, sect. 4, București